

Fra én Jonas til andre

af *Andreas Meng*

His blood would be the tsunami that made my efforts drown
Lee Green.

Ydmyghed og syndsbevidsthed er to begreber, man ofte forbinder med kristendom. Alligevel er der et segment i kirken, helvedes-entusiaster kunne man fristes til at kalde dem, i hvis mund disse to begreber klinger hult. Således farer dette segment frem med ophøjede trosforestillinger om deres egen viljes muligheder, deres egen bevidsthed om den sikre frelse for dem selv, og andres ulykkelige fortabelse. Gransker man segmentets indlæg i debatten om frelse eller fortabelse, virker andres mulige fortabelse dog ikke som en ulykkelig ting, og enkelte gange synes man sågar at spore begejstring og skadefro.

De fortabte kunne jo bare have valgt rigtigt! De kunne jo bare tage imod redningskransen og blive oven vande, ikke sandt? Og således svælger den gamle Adam i sin overlegne tro på egen frelse og andres fortabelse, således svælger den gamle Adam i troen på, at det var hans egen fortjeneste, at han tog imod redningskransen. Således bliver kristendom til en sekt, en sekt af de rene, en sekt af de rige: Vi der valgte redningskransen, vi der vil Gud, vi der ikke låser døren indefra. Vi tog en beslutning, ikke Gud. Således bliver vores gerning det afgørende. Vores er altså magten og æren, vores vilje ske.

SYNDENS RADIKALITET

”Saaledes er Menneskets Vilje midt imellem Gud og Satan og lader sig føre, lede og drive som en Hest eller et andet Dyr. Tager Gud Tøjlerne, saa gaar den, hvorhen Gud vil, og som han vil. Som Psalmen siger: jeg er som et Dyr hos dig. Tager Djævelen Tøjlerne, saa vil den, som Djævelen vil, og gaar hvorhen han vil. Og her er den menneskelige Vilje ikke fri eller mægtig til selv at bestemme, hvem af de to den vil løbe til og holde sig til, men de to Stærke kæmper og strider om Herredømmet over den”- Martin Luther, ”Om den trælbundne vilje”.

Det første spørgsmål der må belyses, må være, hvor dybt vores syndighed stikker. Vil vi Gud når, vi får valget, eller må Gud vælge os, fordi vi ikke vil Gud? Segmentets argumenter er dette, at vi over for det Ny Testamente bliver stillet i et valg, som vi enten kan svare på med tro eller forhærdelse. Der skulle altså være en del af mennesket, som ikke er indbefattet i den totale fordærvelse. Det vil sige, at vi mennesker enten ikke synder hele tiden, eller at kun dele af os er syndigt. Vi har altså muligheden for at vælge Gud, vores vilje er ikke

bundet til synden, den er fri til at fornægte Gud, og derfor også fri til at tage imod Ham.

For det første ser jeg det som en underlig holdning, idet det vel ikke kun er enkelte dele af mennesket, der bliver frelst, men derimod hele mennesket. Der er således ikke noget ved mig der er syndfrit. For det andet mener jeg også, at denne holdning fjerner syndens radikalitet. For nu ikke blot at komme med tomme påstande, vil jeg i det følgende benytte mig af Skriften for at anskueliggøre min tro på menneskets bundfordærvede natur, og således opfylde det lutherske sola scriptura-princip.

Gud skabte mennesket, for at mennesket skulle være i fællesskab med Ham, men noget ved mennesket gjorde dette fællesskab umuligt. Vi ønskede nemlig ikke at have fællesskab med Gud (Rom. 8:7), men ville hellere søge vores egen visdom og forsøge at bjærge vores liv (1 Mos. 3:1 - 24). Vi ville ikke stole på, at vi var i Guds hænder, men ville hellere sætte vores lid til os selv og vores egen visdom, vores egen etik, vores egne systemer, og på grund af vores skyld, blev vi smidt på porten. Vi blev sat under Guds vrede, og straffen var døden (1 Mos. 2:16 - 17), for uden Gud er kun mørke og død, kun ved Gud er der liv (Matt. 25:30, Joh. 14:6 & 6:35).

Derfor siger Paulus i Romerbrevet, at via Adam kom synden til verden, og via synden kom døden (Rom. 5:12 - 14). Det er heller ikke sådan, at kun nogle af os synder, nej, alle synder (Rom. 5:12) og derfor dør vi alle (Esa. 43:27 - 28). Er der nu noget af os der er syndfrit? Noget af os, der således ikke dør, ikke er under dommen, noget der er rent? Så vidt, jeg kan læse ud fra Skriften, så må dette være et fatamorgana. Vi er ”døde i vores overtrædelser” (Efe. 2:1 - 5), urenheden er fra hjertet (Mark. 7:14 - 23), intet godt er i os (Rom. 7:18 & 8:7).

Er vores syndighed ikke fuldkommen, hvorfor er Jesu bjergprædiken da så radikal? Hvis vi ikke var fuldkommen syndige i vores væsen, hvorfor skulle Loven så ikke kunne bringe frelse? Men vi er døde, vi vil ikke Ham som er lyset og livet (Joh. 1:11 & 14:6), og derfor rammer Jesu radikalitet os, som hammeren rammer sømmet! Vi bliver bekendt med vores fuldstændige fordærvedhed og står således kun tilbage med et håb om nåde.

Nu står vi her altså, vi, de døde, vi velvidende rebeller, bundet af synden, og man vil da påstå, at vi er i stand til at tage et valg. Man vil påstå, at der for synderen alligevel er noget, som godt kan se det fornuftige og gode i Gud. Man kunne stille sig spørgsmålet om, hvorfor synderen så har brug for åbenbaringen? Nuvel, skulle man på trods af smøren ovenfor stadig have det standpunkt, at det er ens egen gravsten, der tager fat i redningskransen, så kunne det være interessant at se, hvad Skriften siger om dette.

Som jeg ser det, er det ikke os, der aktivt træffer et valg, men Gud der drager os ind til sig (Joh. 6:44), og vi kan ikke komme til Ham, uden at Han drager os (Joh. 14:6). Paulus går endda så langt som til at sige, at det er Gud, der virker i os (Filip. 2:13), at vi er udvalgt før

tidens begyndelse i Kristus (Efe. 1:3 - 5, Rom. 8:28 - 30), at det netop ikke afhænger af vores vilje, men kun af Guds nåde, og at Gud forhærdter dem Han vil og forbarmer sig over dem Han vil (Rom. 9:15 - 18 & 2. Mos. 4:21).

Så meget for vores eget frie valg. Så meget for den redningskrans, vores kadaver skulle hige efter, så meget for synergien mellem Gud og os, så meget for et selvstændigt valg mellem tro og forhærdelse. Ligesom Jonas ikke fik et valg, ligesom hverken Abraham, Moses, Maria eller Judas fik et valg, således får vi heller intet valg. Når Gud befaler os at følge Ham, så følger vi Ham (Matt. 4:18-22, Mark. 1:16 - 20, Mark. 2:13 - 17). Gud er en fisker, og hvor Han kaster garnet ud, hiver Han fisk i land.

Vi kan altså se, at forestillingen om, at der skulle være et valg for mennesket, blokerer for syndens realitet og dermed dens radikalitet. Synden bliver relativiseret, og vi får fortjenesten for frelsen.

Jamen, hvorfor siger Jesus så, at vi skal omvende os og ophøre med at synde? (Mark. 1:15 & Joh. 8:11) Er dette ikke et valg? Som Luther rigtigt nok påpeger i Om den trælboundne vilje (1525), så kræver Gud hele tiden ting af os, som vi ikke selv er i stand til at gøre. Vi kommer altid til kort, og det var derfor, Gud sendte sin Søn, således at vi ikke længere skal gå fortabt, men frelses ved Ham.

DE FRIES YDMYGHED

"Da disciplene Jakob og Johannes så det, spurgte de: "Herre, vil du have, at vi skal sige, at der skal falde ild ned fra himlen og fortære dem?" Men han vendte sig om og satte dem i rette" - Luk. 9:54 - 56

Når man hævder at besidde friheden til at vælge frelsen, så følger det åbenbart med, at man benægter Guds frihed til at forbarme sig over hvem Han vil. Ligeledes følger der en evne til at gennemskue, hvem der bliver frelst, og hvem der aldeles ikke gør. Som man kunne se i en debat om vielse af kønsskiftede, der for tiden finder sted på Facebook, så sidestilles dét at man vier homoseksuelle og transkønnede med fornægtelse af Kristus og dermed den evige fortabelse. Det er åbenbart sådan, at der med redningskransen følger et målebånd, således man kan måle andre folks tro efter de rette læresætninger og dermed gøre sig til dommer over, hvem der fortjener ild fra himlen.

Men det er vel egentlig også logisk? Man har jo valgt det rigtige: "Jeg har jo taget stilling, og eftersom jeg er i stand til dette, hvordan kan jeg så vælge forkert?" Og der er mange, der ryger i den evige ild: Kjeld Holm, Per Ramsdal, grundtvigianerne, alle landets andre biskopper, mig(?) - alle dem, der ikke forkynnder i overensstemmelse med de frie viljers tilvalg.

Hvad der yderligere argumenteres med, er, at hvis det er Gud der vælger, hvem der frelses, så må det enten resultere i prædestination eller apokatastasis. Lad os da håbe på det sidste! Det ville være en stor glæde, hvis alle en dag bliver bragt sikkert i havn! Hvis Gud beslutter, at ingen må blive ladet tilbage.

Læg her mærke til: **hvis Gud beslutter**. Der kan ikke laves et system over, hvad Han i sin frihed beslutter. Gud er ligeså fri til at lade halvtreds procent af befolkningen gå fortabt, som Han er fri til at frelse hundrede procent. Hans vilje ske, hele tiden! Ikke kun, når jeg ønsker noget, men på trods af hvad jeg ønsker.

Her kommer det skadefro ind i billedet. For i stedet for uophørligt at bede om alle menneskers fællesskab med Gud, så virker det som om, man mener, at nogle har fortjent den evige fortabelse mere end én selv. Det er lige før det hele står og falder med andre menneskers mulige fortabelse.

Kommer jeg derved for nemt om ved spørgsmålet? Det mener jeg ikke. Det er jo netop det vi mennesker har så svært ved: at forlade os på Gud, at overgive os vores liv og levned til Ham. Og når man gør dette, så gives der ikke altid svar, fordi Gud ikke er et system, men en levende Gud. En levende Gud som altid overrasker os. Det må være endnu en lektie fra Skriften, at vi aldrig kan regne Gud ud. Han er altid et skridt foran os, og Han viser sig altid som andet, end det vi regnede med. Vi er jo i Hans historie. Jeg vil faktisk trække den så langt til at sige, at netop dét at gøre ens eget ønske til Guds, er det den nemme vej om ved spørgsmålet. Således har man nemlig en færdigskabt model, man kan trække ned over tilværelsen og skære dens hjørner og kanter fra.

De rige har i overflod. De har deres frie vilje, og nu vil de vil have evangeliet. Evangeliet for en byttehandel mod deres tro. Men jeg vil påstå, at evangeliet er for de fattige (således som de rige jo også selv er. Vi er alle i den samme båd). Dem, som intet har at bytte eller købe med, og som derfor må få skænket det som en gave. Gaven er som en boomerang, og den er uden byttmærke og bon.

Betyder alt dette så, at segmentet med det modsatte synspunkt har sat sig uden for frelsen? Nej. Gud forbarmer sig over hvem Han vil. Var det en mulighed for mig at beslutte, hvem der blev frelst, ville jeg jo gøre mig til talsmand for det modsatte af, hvad jeg ovenfor har argumenteret for.

Betyder alt dette så, at segmentet ikke er kristne? Nej. Det har jeg hverken ret til eller mulighed for at afgøre. Jeg svarer ud fra min tro, og de må svare ud fra deres.